

EINS, ZWEI, RADFAHREN!

cycling.be-lezers beleven onvergetelijke Marmotta-stage

Met z'n 22 waren ze, de lezers van ons magazine die half juni koers zetten naar Oostenrijk voor de jaarlijkse Marmotta-stage van cycling.be. Met het Marmotta Alpin Hotel in Mühlbach am Hochkönig als uitvalsbasis kregen ze een pittige driedaagse voor de wielen geschoven. Eentje die zo'n diepe indruk naliet dat er aan het eind van de trip zowaar al een reünie werd vastgelegd. Het relaas van drie onvergetelijke dagen op Oostenrijkse bodem.

Vrijdag, 16 uur. Na een tien uur durende rit die door overvloedige regen gepaard gaat met veel fileleed steek ik eindelijk de Duits-Oostenrijkse grens over. Nog een kleine vijftig kilometer en ik kom aan op mijn eindbestemming. Het landschap wordt steeds ruiger en bergachtiger. Ik merk dat ik verbleef het gaspedaal wat dieper indruk en soeller in het Marmotta Alpin Hotel te geraken. Dat vormt de komende drie dagen onze uitvalsbasis in Mühlbach, een charmant bergdorpje midden in het tot de verbeelding sprekende Salzburgerland.

In dit postkaartlandchap zal ik samen met 22 andere gepassioneerde fietsers het Oostenrijkse gebergte in lijf gaan en genieten van het landschap. En dat in heerlijke berglucht die door onze longen stroomt. Wat wil een mens nog meer? Wanneer ik de parking van het hotel oprijk, rikt er vrijwel niemand een man met een gedrongen gestalte op mijn raampje. "Jij zal wel van cycling.be zijn?" Uitsater Pascal Vanhael opent breed lachend mijn deur en schuift hertelijk mijn hand. "Welkom in ons hotel! Sven Nys is ook net aangekomen."

Bij het betreden van het knap gerenoveerde hotel merk ik de kamers op waar de fietsen van mijn reisgenooten gestald zijn. Ik kan het niet laten om de verblijfs van de reeds gearriveerde gasten aan een eerste inspectie te onderwerpen. Lang moet ik niet zoeken naar de halve van onze grieggenheidskapitein Sven Nys. Die ongetuigdende mitzwaam "Trek Madone baan naar Nys. Die ongetuigdende mitzwaam springt in het oog en steekt de show voor we aanschouwen voor ons eerste gezamenlijke diner.

SCHERPE MANNEN

"Amai, allemaal scherpe mannen precies! Ik zal uit mijn pijp moeten komen." Nys knikt goedkeurend wanneer hij onze lezers monstert na het avondmaal. Lezers die hij de komende dagen op sleeptouw neemt. Tijdens zo'n eerste maaltijd is de sfeer altijd nog wat onwennig, maar de woorden van Nys breken meteen het ijs. We staan te popelen om van dat Oostenrijkse asfalt te proeven, maar voor we onder de lakens kruipen vindt er eerst nog een spontane samenkomst plaats in de fietskamer – 'boys and their toys', weet u wel. Er ontspint zich een openlijk debat over schijfremmen, bandenkeuze, versnellingskeuze... We kunnen er nog uren over doorkletsen, maar kruipen toch maar wijdelijk op tijd ons bed in. Morgen na het ontbijt springen we immers meteen op het zadel.

Donderdag, 9 uur. Het uitgebreide en gevarieerde sportontbijt is naar binnen gewerkt. Ook de banden staan hard opgepompt, en de kettingen zijn gesmeerd. Alleen het zonnetje heeft er voorlopig nog geen zin in en verstopt zich achter een grijs wolkendek. Het zal de peet niet verstoren tijdens onze inrij- en kennismakingsrit. Deze slingert zich voornamelijk door het dal en eindigt na een dikke 70 kilometer met onze eerste beklimming op Oostenrijkse bodem, een 'loper' richting het hotel.

Het luze vormt een ideale gelegenheid om de zware benen van de lange autorit los te gooien. Tegelijk is dit ook een goede opwarmer voor de loodzware koninginrit die daags nadien zal plaatsvinden. Sommigen kunnen er echter nu al niet genoeg van krijgen en willen nog wat meer klimritme opdoen in de nabijheid van het hotel.

Daar ligt een relatief onbekende, maar daarom niet minder stevige klim. De weg naar het gehucht Arthurhaus – tevens de naam van de beklimming – overwint over 7,7 kilometer maar liefst 660 hoogtemeters. Mario Van Gucht, Ewoud Lagring, Benoît Schoutetens en Frank Verlee gaan de uitdaging aan. Ze zien af. Dit is lastiger dan het vieraal had verwacht. Vooral de laatste, kaarsrechte kilometer loopt heel steil omhoog. Op de top krijgen ze er wel een mooie beloning voor in de plaats. Ze kijken uit op de imposante Hochkönig, met zijn 2.941 meter de hoogste bergtop van de Berchtesgadener Alpen.

Voor Benoît Schoutetens is de klim naar Arthurhaus geen onbekend terrein. Hij heeft hem al eens bedwongen tijdens een eerdere cycling-be-stage en is er nu opnieuw bij als winnaar van onze lezerswedstrijd. "En ik heb in Mühlbach ook al eens aan een Gran Fondo deelgenomen", grijnst hij. "Ik vond het zo mooi

om hier te fietsen dat ik geen seconde heb getwijfeld om aan jullie wedstrijd deel te nemen. En of ik blij was dat ik uiteindelijk als winnaar uit de bus kwam! Mijn vorm is nu wel een pak minder dan tijdens de vorige Marmotta-stage. Een operatie aan een geknelde zenuw heeft me zes weken aan de kant gehouden. Ik vrees dus dat ik niet bij de eerste boven zal komen op de Grossglockner (lucht). Anderzijds is deze stage wel een prima aanknopingspunt om de conditie weer op te bouwen."

GROOT, GROTER, GROSSGLOCKNER

's Avonds overlopen we de rit van dag twee, de loodzware berg-rit waar iedereen al wekenlang reiskalzend naar uitkijkt. Het is ook voornamelijk voor deze rit dat Energy Lab een uitgeklied trainingsprogramma heeft uitgetekend. Met een weldoordachte trainingsopbouw en ook enkele Ardennennitten achter de kiezen moeten de lezers klaar zijn voor het hoogtepunt van deze stage.

Om niets aan het toeval over te laten, geeft Nys in de bar nog een aantal praktische tips mee om die koningininnenrit over de befaamde Grossglockner Hochalpenstrasse te overleven. "Eet niet overdeven veel bij het ontbijt, want het aantal suikers dat je lichaam per uur kan opnemen is beperkt. Probeer je energie dan ook aan te vullen op de fiets", waarschuwt hij. En: "Als je in de afdaling een bus wil voorbijsteken, doe dat dan langs de buitenkant." De rest van het gezelschap hoort het met gespitste oren aan. Allemaal lijken ze zich ervan bewust welk beest op hen wacht.

Het hoeft daarom niet te verbazen dat de hele groep 's morgens vroeg al ongeduldig staat te wachten voor de gesloten deuren van het restaurant. Pascal is nog druk in de weer om het nodige krachtvoer aan het buffet op te stellen. De klok geeft 7.30 uur aan en er hangt nu al een gezonde nervositeit in de lucht. Die wordt echter in één klap doorprakt door Kris Geysels. "Vandaag rij ik voor het eerst zonder onderbroek aan!", roept hij wanneer we wat later voor het hotel samentroepen voor de start. Hilanteit alom.

Voor de koningininnenrit van deze driedaagse moeten we al in de eerste kilometers vol aan de bak. De weg richting Dienten loopt voor een kleine tien kilometer meteen steil omhoog, met uitschieters tot wel 15 procent. Onder een stralende zon en een aangename 20 graden parelt het zweet al snel van onze bij elkaar is. De inhoud van de bidons slinkt aan sneltempo. Voldoende drinken: het advies van Nys galmt nog door onze hoofd en wordt keurig opgevolgd.

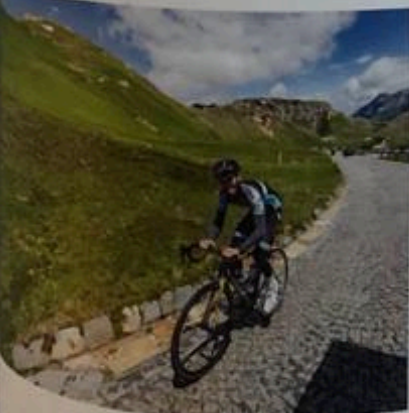
De rij rijdt verloopt daarna in dalende lijn richting het karakteristieke Bruck, gelegen aan de voet van de Grossglockner. "Het is heerlijk belevend" geeft ons dat de gelegenheid om op adem te komen en, vooral, te genieten van de omgeving. De geur van vers gemaaid weidegras, het geluid van bergwater dat van de rotsen klettert, de loeiende bellen rond de nekken van de koeien... Dit is Oostenrijk op z'n best.

De man die al bijna de hele wereld heeft gezien op zijn fiets, geniet met volle teugen. Sven Nys ziet zijn rol als gids voor een groep recreanten duidelijk niet als een verplicht nummertje. "Het is heerlijk rustiek meer in Zell am See passeren. Het roept herinneringen op bij Nys. "Hier kwam ik twintig jaar geleden op stage met de nationale veldritploeg", zegt hij met een glimlach op zijn gezicht.

In het pittoreske Bruck houden we een laatste keer halt voor een ontbijtje. Het fonteintje op het dorpsplein zorgt voor verfrissing. Het kleine zonnetje wordt doorgegeven – we komen immers steeds dichterbij de zon. Veelal De Vuyst kwijt zich uitstekend aan haar taak als bestuurster van de volgwagen – zeg maar 'volgert' – en voorziet ons nog van een portie krachtvoer. We zullen het nodig hebben. Vanuit Bruck loopt het wegdek al ficht richting Grossglockner, maar de eigenlijke klim start pas als we voorbij de slagbomen van de tolhuisjes zijn.

De gappen en grollen verstommen wanneer we de beruchte klim aanvatten. Onze hartslag schiet de hoogte in, adem om te nemen is er niet meer. Vanaf nu is het ieder voor zich en zien we elkaar 28 kilometer verder weer, op de top van Oostenrijks hoogste bergpas. In het tweede gedeelte van de klim duikt de weg niet onder de 10 procent. Toch vinden sommigen nog de moed om een glimlach op het gezicht te toveren voor onze Oostenrijkse fotograaf Jürgen, die onderweg prachtige plaatjes maakt.

De top in zicht wacht nog een onaangename verrassing: de laatste spijze. De met kasseien geplaveide zijklim boven op de Grossglockner zorgt bij iedereen voor gevoel en innerlijke pijn. Het is genade. Behalve dan bij Sven Nys, die minuten voor de rest van het gezelschap de top bereikt en zich op een hoogte van 2.571 meter hoogt.

Ook reisgids Sven Nys is enthousiast "VAN DE ENE VERBAZING IN DE ANDERE GEVALLEN"

"Je voelde aan alles dat dit een plezierige driedaagse ging worden." Ook onze reisgids Sven Nys genoot met volle teugen van deze cycling-be Marmotta-stage.

"In het begin was het een beetje zoeken naar het juiste tempo, vertje waar iedereen plezier aan beleefde", blikt de teammanager van Trielen Fiets Lions terug. "Er zaten renners bij die elke dag fietsen en anderen die schrik hadden dat ze het vijfde wiel aan de wagon zouden zijn. We zijn ons gelaagd om daar een goede mix in te vinden. Vanaf het begin zat de sfeer goed in deze groep, die alweer meer aan elkaar wist."

Hoewel hij als ex-prof een ander niveau genoot, kwam ook het trainingsbeest in Nys aan zijn trekken. "Deze rit was niet te lang en ook niet te kort. Ik kon mijn passie delen met anderen die mij immers aanspoorden voor wat ik bereikt heb. Dat is leuk. En ook fysiek heb ik me kunnen uitleven op de Grossglockner. Ik heb het gevoel dat ik heel veel mentale energie heb opgedaan."

Voor Nys was het al twintig jaar geleden dat hij nog eens in Oostenrijk fietste. De laatste keer gebeurde dat op stage met de veldritploeg van de nationale junioren, onder leiding van toenmalig bondscoach Erik De Vlaeminck. Ook toen beklimde Nys de Grossglockner. "Als je zo'n reus hebt, bereikt je eens te meer dat fietsen in Oostenrijk niet te vergelijken is met fietsen in België. Zo'n imposante berg dwingt respect af. Aan het einde van de lente kom je er nog sneeuw tegen. Dat toont aan hoe hoog je aan het klimmen bent. Het was mooi om de bijle getrokken van iedereen te zien op de top. Fietsen verbindt mensen, dat is nog maar eens gebekken."

Voor Nys was dit trike naar Südtirol land zeker niet het laatste. Misschien – of beter: wellicht – komt hij er met zijn Thibau nog wel eens terug tijdens een volgende Marmotta-stage. "Ik fiets hier liever dan in Frankrijk", lacht Nys de overstap. "Oostenrijk is een heel proper land, en de mensen zijn er vriendelijk. Het asfalt is bovendien in perfecte staat. En we hebben prachtige weer gehad. Om over het landschap nog maar te zwijgen. Ik ben van de ene verbazing in de andere gevallen."

"Bijna 7.000 hoogtemeters op drie dagen: we hebben de heerlijke feestmaaltijd op de laatste avond van ons verblijf dubbel en dik verdiend"

WARMЕ CHOCO IN IJLE LUCHT

Een toeristenbus vol Vlaamse senioren heeft onze Baalse locomotief opgemerkt, en het gevolg is dat hij tegen wil en dank met elk van hen op de foto mag. Ondertussen bereiken steeds meer moedigen de top en troepen ze samen op het terras van de nabijgelegen blokhuut om op adem te komen. De in lederschoenen uitgedoste ober schiet meteen in actie en zet een plateau met warme choco's voor onze neus. Zelden smaakte het warme goedje beter dan in de frisse berglucht, met het voldane gevoel een Alpenreus bedwongen te hebben.

Terwijl iedereen zijn warme kledij uit de volgwagen vist, krijgt Michel Vissers nog luidkeelse aanmoedigingen wanneer ook hij de laatste meters van deze gigant bedwingt. We maken ons op om samen af te dalen: een half uur lang onderaan de beslag hangen en genieten van de haarspeldbochten. Maar er ontbreekt nog iemand. Wim Janssens is nochtans met de betere klimgeiten van de groep naar boven gereden, maar op de top is er van hem geen spoor. Een telefoontje brengt soelaas. Hij is bovenaan niet naar links – naar de Edelweisspitze – afgeslagen, maar wel naar rechts. Richting ... Italië. Uiteindelijk eindigt de Limburger de koninginrenit met 20 kilometer meer op zijn teller. De grappes van de anderen neemt hij er met de glimlach bij.

Nog één keer branden onze kuitten wanneer we het korte, maar steile knikje richting het Marmotta Alpin-hotel overwinnen. En dan zit de voor velen 'mooste en zwaatste rit ooit' erop, na 145 slopende kilometers. Aan de voordeur van het hotel vliegen de 'high fives' in het rond. Tijd voor een verkwikkende douche, een lekkere herstelmaaltijd en welverdiende biertjes in de bar.

Het monster gemaand Grosglockner heeft zijn slachtoffers geëist. De knieën van Tom Van Nederveelde en ondergetekende

stribelen daags nadien tegen, waardoor we de laatste voormiddag fietsen op Oostenrijkse grond vanuit de volgwagen moeten meemaken. Het maakt het landschap er niet minder mooi op. Bovendien zijn we bevoorrechte getuigen van een straffe demarage van Sven Nys wanneer die op een van de laatste klimmetjes van deze stage bij wijze van test het hele pelotonnetje voorbijstuit alsof het stilstaat. Hoezo versleten?

's Namiddags is iedereen vrij om zijn tijd zelf in te vullen. Sommigen installeren zich op het terras en laten zich de voortreffelijke gin van het hotel welgevallen, anderen bezoeken Mühlbach of kiezen voor een kleine bergwandeling in de buurt.

Het kan niet genoeg benadrukt worden: Pascal weet hoe hij zijn fietsende gasten moet verwennen. Lees: hoe hij hun zommelende magen moet vullen. Voor het laatste avondmaal heeft hij een heuse feestmaaltijd voorzien. De schalen frieten en stoofvlees gaan er aan sneltempo door terwijl er wordt nagepraat over de avonturen van de voorbije dagen. Bijna 7.000 hoogtemeters op drie dagen, we hebben de heerlijke Vlaamse kost dubbel en dik verdiend.

ROND HET KAMPVUUR

Voor de laatste keer trekken we naar de gezellige tv-kamer van het hotel, waar we samen naar de WK-wedstrijd tussen Kroatië en Nigeria kijken. En dan sluit Nys zijn laptop aan op de grote flatscreen. Het is niet zo gepland, maar 'de Kannibaal' wil van de gelegenheid gebruikmaken om alles wat iedereen wil weten over zijn rijke loopbaan en zijn privéleven te beantwoorden met een gepassioneerde monoloog.

De dynamische presentatie met beeld en geluid belicht zijn visie op de sport, de toekomst en zijn carrière. Het krijgt iedereen in de kamer misstilt en doet onze lezers andermaal beseffen welke grote kampioen hen de afgelopen dagen uit de wind heeft gezet. "Winners have a plan, losers have an excuse", is één van de inspirerende quotes die de revue passeren. Anekdoten uit Svens ongeziene loopbaan worden opgehaald, en voor even voelt het alsof we als tiens in de jeugdbeweging rond een kampvuurtje luisteren naar de verhalen van onze leider.

Grof geschat 200 liter water, een tros of vijftien bananen, een leger aan energierepen, slechts twee (!) lekkende banden, één gebroken spaak, een paar druppeltjes regen, heel veel zonneschijn. En vooral veel nieuwe vriendschappen en een koffer vol onvergetelijke herinneringen. De balans van drie dagen genieten in het fietsparadijs Salzburgerland is uiterst positief. We zeggen daarom niet *lebewohl* maar wel *auf wiedersehen*, Mühlbach!

SOUDAL CLASSICS

27.10.2018
PROVINCIAAL DOMEIN
DOMMELHOF

SOUDAL GP NEERPelt

WWW.SOUDALCLASSICS.BE

